

Vreemdelingenrecht

Mr. Hemme Battjes

WETGEVING

Een eerste belangrijke koersverandering in het migratierecht van het huidige kabinet was de afkondiging van de 'Regeling afwikkeling nalatenschap oude Vreemdelingenwet', beter bekend als de Pardonregeling (WBV 2007/11, *Stcrt.* 2007, 111 p. 12). Vreemdelingen die vóór 1 april 2001, dat wil zeggen vóór de inwerkingtreding van de huidige Vreemdelingenwet 2000 een asielverzoek hadden ingediend en sindsdien onophoudelijk in Nederland hebben verbleven, krijgen een verblijfsvergunning regulier (tenzij er openbare orde-bezwaren van toepassing zijn) – zowel in het geval ze nog altijd een asielprocedure hadden lopen, als wanneer ze definitief uitgeprocedeerd waren.

Verder werd op 23 februari een wetsvoorstel ter implementatie van de Europese richtlijn voor asielprocedures ingediend (*Kamerstukken II* 2006/07, 30976 nr. 2; het betreft Richtlijn 2005/85, te implementeren vóór 1 december 2007). Hierbij wordt het 'veilige land van herkomst' geïntroduceerd: aanvragen van asielzoekers afkomstig uit landen die zijn geplaatst op een door de Raad vastgestelde lijst worden ongegrond geacht, tenzij betrokkene weet aan te tonen dat zijn land van herkomst voor hem niet veilig is.

Ten onrechte werd in deze rubriek eerder onvermeld gelaten een belangrijke wijziging in het Nederlandse vreemdelingenbeleid (WBV 2006/33B, *Stcrt.* 2006/234, p. 12). Als voor een minderjarig, elders verblijvend kind hereniging werd aangevraagd met de in Nederland verblijvende ouder, placht de minister dikwijls het ontbreken van een 'feitelijke gezinsband' tegen te werpen: enkele jaren na vertrek van de ouder werd die band verbroken geacht. De bovenbedoelde beleidswijziging brengt het Nederlandse recht veel meer overeen met de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens ter zake: alleen in uitzonderlijke gevallen wordt de band tussen ouder en minderjarig kind verbroken geacht.

RECHTSPRAAK

(Zeer) late verlening van een verblijfsvergunning kan de vraag oproepen of de staat niet schadeplichtig is jegens de betrokken vreemdeling. Deze heeft al die jaren immers niet in Nederland kunnen werken, geen uitkering kunnen ontvangen, is misschien verstoken geweest van het gezelschap

van zijn gezinsleden en dergelijke. De Hoge Raad echter beantwoordt deze aanvraag ontkennend ten aanzien van een vreemdelinge wier asielaanvraag eerst werd afgewezen, maar die vijf jaar later alsnog als vluchteling werd erkend (HR 26 april 2007, LJN: AZ8751, C06/081). De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State acht deze benadering de juiste voor te late verlening van ook andere typen verblijfsvergunningen (20 juni 2007, LJN: BA7572, 200608917/1).

Het Hof van Justitie van de EG wees een dubbelzinnig arrest in de zaak *Jia t. Zweden* (C-1/05, *JV* 2007/31). EU-burgers die hun recht op vrij personenverkeer uitoefenen, mogen in beginsel ook gezinsleden die geen EU-nationaliteit bezitten meenemen. Betekent dat, dat in dergelijke gevallen irrelevant is of de niet-EU-burger door enige EU-lidstaat (volgens zijn nationale recht) voor langdurig verblijf is toegelaten? Het Hof zegt dat toelating langdurig verblijf door het EG-recht niet 'vereist' is. Sommige commentatoren leiden uit het arrest af dat lidstaten een dergelijke eis ook niet meer mogen stellen, anderen, dat het Hof dat vooralsnog heeft opengelaten.

LITERATUUR

Migrantenrecht 2007, nummers 1 en 2 is een special over Gezinshereniging, waarin nationale, Europese en internationaalrechtelijke aspecten aan de orde komen. In *Migrantenrecht 2007*, nummers 3 en 4 geeft Oosterom-Staples een analyse van de veranderingen die Richtlijn 2004/38 (de Richtlijn die bepalingen bevat met betrekking tot het vrij personenverkeer van EU-burgers, zie Katern 100) en de implementatiewetgeving. *Journal Vreemdelingenrecht 2007*, nummer 3 bevat een analyse van mijn hand over de implementatie van de Definitierichtlijn.✱